

Chồng tôi làm đám cưới cho... tôi

Kim Dung

Tôi lấy chồng khi đã chôn chân mỗi gối, có lẽ do thế gian này rộng quá và lẽ đương nhiên, ông xã tôi cũng chẳng còn trẻ. Ngày quyết định lấy chồng, tôi nói với ông xã: “Em muốn đám cưới của em vừa giống với những đám cưới khác vừa không giống những đám cưới khác, anh làm thế nào thì làm”. Ông xã tôi mặt bí xị, lằm bằm: “Nói ...sao giống các thầy ở Trung tâm sáng tạo thế”.

Không biết vấn đề tôi nêu ra có khó không mà cả tháng sau không thấy ổng đâu. Tìm mãi, tôi mới tóm được ông ấy đang đứng xơ rở ở đám cưới của một người lạ hoắc. Làm mặt giận, tôi hỏi ông ấy làm gì ở đây, ổng trả lời tỉnh bơ: “Đi tìm đối tượng tiền thân”.

Thấy thái độ “Chí phèo” của ông ấy, tôi liền “Thay đổi trạng thái”, thỏ thẻ: “Chàng ơi, chàng đã tìm ra cách khắc phục mâu thuẫn vật lý mà em đã phát biểu hồi tháng trước rồi phải không?”. Phải nói ông xã tôi là loại người hảo ngọt độ 3 (Phẩm chất cục bộ), nên khi nghe tôi xuống giọng nhỏ nhẹ, ông ấy tổng tặc kể ra những dự tính làm đám cưới cho tôi.

Ổng nói, thông thường đám cưới tổ chức theo thứ tự: cô dâu và chú rể đón khách trước nơi tổ chức đám cưới. Khi thấy khách đã “hòm hòm”, nghĩa là bảo đảm không bị “lỗ”, một người tốt giọng (người ta thường gọi là MC) mời cha mẹ cô dâu và chú rể lên sân khấu. Sau đó, MC “gào” lên để mọi người chú ý đến đôi uyên ương đang “lật đật” bước lên sân khấu. Rồi người tốt giọng đó mời đàn trai “có đôi lời phát biểu”, sau giây phút cà kê của phía đàn trai, người tốt giọng lại chỉ dẫn cô dâu và chú rể làm thủ tục cắt bánh, rót rượu và mang rượu mời cha mẹ hai bên. Xong phần thủ tục này, người tốt giọng lại “rống” lên, mời mọi người nâng ly để... bắt đầu ăn. Trong lúc mọi người đang nhiệt tình ăn uống và trên sân khấu, ca sĩ lặc lự la hét thì ở dưới, cô dâu chú rể đến từng bàn “bắt” mọi người nâng ly và gượng cười với cái miệng đầy mỡ cùng miếng thịt chưa kịp nuốt để các ông “phó nhòm” quay phim, chụp hình.

“Để tạo ra sự khác biệt nhưng lại không có sự khác biệt với các đám cưới khác”, ông xã tôi nói tiếp, “mình cần phải bắt đầu từ câu hỏi: *Hành động đó nhằm mục đích gì? Có những hình thức nào khác mà vẫn đạt được mục đích đó không?*”. Nếu cắt bánh, rót rượu hàm ý chia xẻ ngọt bùi trong những ngày chung sống thì ta làm ngược lại (Đảo ngược) là góp chung một cái gì đó để tạo nên hạnh phúc thì sao nhỉ?”, ông xã tôi trầm ngâm một lát rồi nói: “lệ thường, khi gả chồng hoặc lấy vợ cho con, cha mẹ thường cho một ít vàng dưới dạng vòng, nhẫn, bông tai... để họ làm vốn ban đầu. Có lẽ mình sẽ thay thế tiết mục cắt bánh, rót rượu bằng việc góp vàng nhưng không phải góp vàng, em thấy sao?”

Còn việc quay phim, chụp hình nếu ý nghĩa của nó là lưu lại hình ảnh để những người trong ảnh có dịp nhìn lại mình “*một thời lộng lẫy, sang trọng*” thì việc quay phim, chụp hình từng bàn với cái miệng bóng loáng và chén bát lổn nhổn trên bàn là điều không nên. Chưa kể, trong hai hình thức này, hình thức nào thuận tiện nhất cho mọi người nhìn lại “*một thời lộng lẫy, sang trọng*” mọi lúc, mọi nơi?”.

“Vậy thì mình “Thực hiện sơ bộ” việc chụp hình và “Tách khỏi” việc quay phim được không anh?, còn mâu thuẫn *phải góp vàng để nói lên sự chung sức trong cuộc sống gia đình và phải*

không góp vàng để không là gánh nặng cho đám cưới chúng mình, theo em nên dùng những đồng tiền xu mới phát hành, chúng có màu vàng trông không khác gì những miếng vàng”, tôi nhanh nhẩu xía vô. Ông xã tôi lừ mắt nhìn tôi rồi buông một câu thấy mà ghét: “Em chỉ được cái nói điếu ... anh đang nghĩ”.

“Nói đến đám cưới”, chồng tôi nói tiếp, “ người ta thường nói đến sự bền vững của tình yêu. Mà tình yêu khởi đầu bằng tình bạn. Tại sao mình không mời những người bạn từ thời còn “để chỏm” lên sân khấu để mình chứng cho sự bền vững của tình cảm nhỉ? Như vậy, anh sẽ mời những người bạn học ở trường Đại học giao thông đường thủy. Điều đặc biệt là, anh mới tình cờ gặp lại họ sau 30 năm đứt liên lạc”.

“Còn em, em sẽ mời Bạch Phượng lên sân khấu để tặng bó hoa cô dâu cho nó, thời gian bọn em quen nhau cũng đâu thua anh và các bạn anh. Còn con bé Phượng Lan, anh có định cho nó lên sân khấu không anh, đầu gì nó cũng là học trò của anh và của em?” tôi hỏi. Về hài lòng, ông xã tôi hôn nhẹ lên má tôi rồi nói: “Một ý tưởng lạ! Phượng Lan sẽ có mặt trên sân khấu vào phần giới thiệu “bà mai” của chương trình. Cô ấy sẽ nhận được cái đầu heo, cô ấy sẽ hát một bài mừng đám cưới của mình. Và em cũng sẽ hát một bài để cảm ơn mọi người, và mừng ngày em không còn “ế chồng”.

“ Đúng là cái miệng hại cái thân” tôi trầm nghĩ và phụng phịu hỏi chồng: “Em sẽ hát bài gì đây khi mà có cả tỉ tỉ bài hát trên thế gian này?”. “Đó là bài phản ánh được “tính hệ thống” của một đám cưới, đặc biệt là đám cưới của chúng mình. Đây là quá trình đi tìm thông tin để giải quyết vấn đề, hãy áp dụng những điều đã học được ở lớp Phương pháp luận sáng tạo mà giải quyết khó khăn này đi.”, chồng tôi trả lời với phong cách gia trưởng thấy mà... không muốn thương. “Chả lẽ mình không giải quyết nổi vấn đề con con này sao, xin lỗi nhé, Kim Dung sẽ làm cho chàng mở mắt!”, tôi trầm nghĩ trên đường về.

“Bài toán của mình là tìm một bài hát phản ánh được ý nghĩa của một đám cưới, được tổ chức trên cơ sở của một tình yêu tự nguyện. Như vậy, bài hát này sẽ nằm trong vùng tình cảm, nghĩa là những bài hát nói về tình yêu có phần cuối đẹp như mơ”. Với suy nghĩ như vậy, tôi ra các cửa hàng bán đĩa CD lùng sục các bài hát có chủ đề tình yêu. Tôi thật mừng khi thấy một đĩa CD mang tên **Kết tóc xe duyên** với dòng chữ “12 ca khúc đặc sắc hát mừng lễ thành hôn”.

Mọi người, khi mong muốn một điều (cái) gì đó và trong quá trình tìm kiếm lại gặp đúng điều (cái) mình mong muốn, chúng ta thường mua ngay mà không so đo, cân nhắc nữa. Tôi cũng vậy. Về nhà, nghe các bài hát trong CD “**Kết tóc xe duyên**”, tôi hơi thất vọng và chợt nhớ lại bài giảng của các thầy khi nói đến việc đưa một yếu tố mới vào hệ, trong đó có ý “**sao cho hệ liên quan tiếp nhận cái mới đó một cách đầy đủ, ổn định và bền vững**”. Quả thật, những bài hát trong đĩa CD này không phù hợp với chất giọng của tôi và nội dung các bài hát cũng không phù hợp với vị trí của tôi trong đám cưới (vừa là ca sĩ, vừa là cô dâu). Trong nỗi thất vọng này, tôi chợt nhớ đến tinh thần của nguyên tắc “**Biến hại thành lợi**”: *Trong cái không thuận lợi có cái thuận lợi*. Tìm kiếm cái thuận lợi trong đĩa CD này, tôi thấy có hai bài hát dựa trên nhạc nước ngoài, điều này gợi cho tôi hướng tìm kiếm các bài hát nước ngoài. Và như thế, những bài hát về tình yêu được nghe trong thời gian học ở Úc lại hiện về.

Gặp lại ông xã, tôi hãnh diện hát cho anh ấy nghe bài **Over and Over**. Về hài lòng hiện ra trong ánh mắt anh ấy nhưng ổng không thêm khen một lời, lại còn lên giọng dạy: “Trước khi lên hát trong đám cưới của mình, em nên dịch qua tiếng Việt để những người không biết tiếng Anh hiểu được nội dung bài hát”.

OVER AND OVER

David Fannel

I never dare to reach for the moon
I never thought I'd know heaven so soon
I couldn't hold to say how I feel
The joy in my heart no words can reveal

Now just memory the tear that I cried
Now just memory the sighs that I sighed
Dreams that I cherished all have come true
All my tomorrows I give to you

Life's summer leaves may turn into gold
The love that we share will never grow old
Here in your arms sorrow far away
Here in your arms forever I'll stay

Over and over I whisper your name
Over and over I kiss you again
I see the light of love in your eyes
Love is forever no more goodbye

Một lần nữa ...

Em chưa bao giờ mơ đến mặt trăng
Em chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ biết được thiên đường
Em không thể không nói ra những điều em cảm nhận được
Nhưng không từ ngữ nào có thể diễn đạt được niềm vui trong
trái tim em.

Bây giờ những giọt nước mắt chỉ còn trong ký ức
Bây giờ những tiếng thở dài cũng chỉ là quá khứ
Giấc mơ em từng ấp ủ bây giờ đã là sự thật
Em trao hết cho anh tương lai của em

Những chiếc lá có thể trở nên vàng úa
Nhưng tình yêu chúng ta đã trao cho nhau không bao giờ héo
tàn
Em giờ đây không còn buồn nữa trong vòng tay âu yếm của
anh
Em sẽ mãi mãi ở trong vòng tay thương yêu đầm ấm ấy.

Em lại thầm thì tên anh
Em lại hôn anh lần nữa
Em nhìn thấy tình yêu rạng ngời trong đôi mắt anh
Tình yêu bất diệt của chúng ta sẽ không bao giờ phai tàn

Rồi ông trình bày cho tôi nghe chương trình đám cưới. Ông nói: “Trên cơ sở liên tục tác động có ích và sự tương hợp các phần của hệ, anh sẽ đưa phần ca nhạc do các ca sĩ nhà hàng thực hiện lên phần đầu, lúc mình đón khách ngoài cửa và chụp hình kỷ niệm với khách mời, để mọi người không cảm thấy mất thời gian chờ đợi và mình sẽ không phải tốn thời gian đi đến từng bàn chụp hình. Sau phần làm thủ tục mời cha mẹ anh và đại diện đảng gái là phần đàn trai tặng quà tượng trưng cho các con. Ở tiết mục này, anh định nhờ bé Yến mang những đồng tiền vàng lên sân khấu. Anh chọn bé Yến là vì ngày cưới của cha mẹ bé Yến trùng với ngày cưới của mình nhưng cách đây đã 20 năm. Sau đó là mời các bạn sau 30 năm mới gặp lên sân khấu. Nghe có vẻ tâm linh một chút, nhưng những sự kiện này đều gắn với thời gian hàng chục năm, có lẽ đó là một điều may mắn đấy em ạ. Phần một này anh dự tính khoảng 20 phút. Tiếp theo là phần ca nhạc của nhà hàng, lúc này mọi người bắt đầu nhập tiệc còn em sẽ đi thay quần áo khác và trang điểm lại, như vậy mọi người sẽ không bị đói.

Thay quần áo xong, mình trở lại sân khấu và thực hiện phần giới thiệu “bà mai” Phương Lan. Ở phần hai này, người dẫn chương trình sẽ tiến hành một cuộc phỏng vấn nhỏ “bà mai” Phương Lan và “bà mai” sẽ nhận được cái bánh có dạng đầu heo từ tay anh. Để cảm ơn về cái đầu heo và chúc mừng đám cưới của mình, Phương Lan sẽ hát một bài. Sau đó là phần em tặng hoa cho Bạch Phượng và hát bài em đã chọn.

Phần còn lại sẽ trao cho Tiến sĩ Nguyễn Hữu Thân điều khiển chương trình văn nghệ, ông này có tiếng về chuyện bông đùa, như vậy mình sẽ tạo được không khí trang trọng mà vui vẻ. Trong khi thầy Thân điều khiển chương trình văn nghệ, mình sẽ đến những bàn của các “bạc tiền bối” để chụp hình và cảm ơn, như vậy người già và bạn bè của cha mẹ không trách mình là không giống như những đám cưới khác. Ở đây anh có tính tới *tính ì* của các bậc trưởng lão”.

“Anh định mời ai dẫn chương trình?”.

“Anh đã đưa chương trình của mình cho MC nhà hàng, người tự hào dẫn hay nhất nhà hàng, nhưng anh ta không nhận vì chương trình của mình “không giống ai”. Thực tình, lúc đó anh đánh giá thấp người này vì anh cho rằng chỉ việc nói theo những điều đã viết sẵn có gì là khó, nhưng nghĩ lại bài học ở lớp Phương pháp luận sáng tạo, đặc biệt phần “chuỗi nhu cầu – hành động”, anh mới hiểu được vì sao anh ta từ chối nên anh cảm thấy chẳng có chuyện gì mà âm ỉ. Và như vậy, anh lại phải giải bài toán tìm người dẫn chương trình. Cuối cùng, anh đã nhờ anh Hoàng Minh Tiến, là đồng môn của chúng mình dẫn chương trình”.

“Thế còn thiệp cưới, anh định mua thiệp người ta làm sẵn hay sao?”

“Dân sáng tạo mà phải đi mua thiệp làm sẵn thì đâu có xứng là dân “Sáng tạo”! Anh đã nghĩ ra cách trang trí thiệp cưới cũng như nội dung cần có, bảo đảm là *mới* và *có ích*”. Nghĩ ông xã mình “nổ” mà không dám nói, đến khi ông đưa thiệp cho coi thì tôi chỉ còn cách “nắm đầu” ông kéo xuống mà ... hôn nhiều cái.

Tấm thiệp được đựng trong một bao thư màu vàng nhạt, trong suốt nên có thể nhìn thấy hình chúng tôi chụp trong bộ đồ cô dâu chú rể in ở mặt trước với hai nhánh cây quấn vào nhau đang vươn lên và dòng chữ “Thiệp mời” phía trên chữ “Lễ thành hôn” và tên cô dâu chú rể. Thiệp được gấp phản đối xứng về phía trước nên nhìn vừa có vẻ chặt chẽ vừa có vẻ tự do, ngang tàng. Toàn bộ mặt sau của tấm thiệp là nội dung mời mọi người đến dự đám cưới cùng chương trình của buổi lễ.

Tôi hỏi làm thế nào mà làm được tấm thiệp đẹp như vậy, ông nửa đùa nửa thật: “thì anh tận dụng những nguồn dự trữ có sẵn: ví dụ như khai thác tài năng của “bồ” anh chẳng hạn!”. Gặng hỏi mãi, thậm chí làm mặt giận ông mới chịu khai là thực hiện cùng với chị Anh Thư, giám đốc công ty ATD, chuyên ngành thiết kế - in ấn - quảng cáo. Chị Anh Thư cũng là đồng môn với chúng tôi.

Ngày cầm thiệp đi mời bạn bè, thấy mọi người xăm xoi tấm thiệp, tôi hãnh diện vì có ông chồng là dân “Sáng tạo”. Tuy nhiên, tôi vẫn kỳ kèo để ông ấy tổ chức đám cưới tôi thật lạ, thật sang hơn nữa nhưng không tốn nhiều tiền. Ông cười và nói: “Em quên toán tử KTG rồi hả, với chi phí “bạc cắc” như vậy, anh làm được một chương trình bảo đảm không giống ai và một tấm thiệp đẹp như... mơ mà còn chưa vừa ý sao”

“Vậy thì năm sau, anh lại tổ chức cho em một buổi như vậy để kỷ niệm một năm mình lấy nhau anh nhé”, nghe đến đó tự nhiên mặt ông ấy tái mét...

